

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehac nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Mauro episcopo Cæsennat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

tiam infelices & miserij; & liberate vos à tormentis imminentibus. Cui ambo responderunt: Nunquam tam bene epulati sumus? quia modò cœpimus esse fixi in amore Christi. Utinàm nos sic esse permittas; quandiù huius corporis tegimur indumento. Cumq; transisset vnus dies & nox, & illi in psalmis & hymnis persecerent; iussit ambos vbi stabant, lanceis per latera verberari, atque ità etiam ipsi cum martyrij gloria ad siderea regna migrarunt; sepultiq; sunt via Appia, milliario secundo ab Vrbe, in loco qui vocatur Ad arenas; quia cryptæ arenarum illic erant; ex quibus Vrbs mœnia struebantur.

*Alij habent, Ardeatina.

His igitur expletis, beatus Sebastianus conuentus est; & quia, vt diximus, videbatur sub chlamyde latere; cum Christi esset dignissimus miles, suggestit de eo præfectus Diocletiano Imperatori. Eum itaque ad se vocans Diocletianus, ait illi; Ego te inter primos in palatio meo semper habui; & tu contra salutem meam in deorum iniuriam hæc tunc laruisti? Sebastianus dixit; Pro salute tua Christum semper colui; & pro statu orbis Romani illum, qui in cælis est, semper adorauit; considerans à lapidibus auxilium petere, insani esse & vani capitis. Tunc iratus Diocletianus, iussit eum duci in medium campum; & ligatum ibi, perindè vt signum, sagittis peti à sagittarijs. Posuerunt ergò eum milites in medio campo; & hinc inde iaculis ad eum repleuerunt; vt insar hericij ex sagittarum densitate hirsutus videretur. Existimantes autem illum mortuum, abiêrunt. Tunc relicta martyris Castuli Zetarij, nomine Irene, abiit noctu, vt corpus tolleretur & sepeliret; & in ueniens eum uiuentem, per scalam excelsum adduxit eum in domum suam, vbi manebat, in palatium; vbi intra paucos dies membrorum omnium integerrimam recuperauit sanitatem. Cumq; Christiani omnes ad eum conuenirent, hortabantur eum abscedere; ille autem oratione facta descendit; & stans super gradus Heliogabali, venientibus Imperatoribus dixit; Iniquis surreptionibus animos imperij vestri templorum pontifices obsident, suggerentes de Christianis falsa commenta, tanquam illi sint Reip. aduersarij; cum illorum orationibus Resp. in melius proficiat & crescat. nõ enim cessant pro imperio vestro & pro salute Romani exercitûs orare. Cum hæc & id genus alia diceret, Diocletianus ait; Tu ne es Sebastianus, quem nos dudum sagittis iusseramus interfici? Sebastianus dixit; Ad hoc me Dominus meus Iesus Christus resuscitare dignatus est; vt conueniam & contester vos coram omni populo, iniusto iudicio persecutionem vestram in Christi famulos ebullire. Tunc iussit eum in hippodromum palatij duci; & tandiù fustibus cædi; donec exhalaret spiritum. Tulerunt autem corpus eius noctu, & in cloacam maximam miserunt; dicentes; Nè fortè Christiani eum sibi martyrem faciant. Porro beatus Sebastianus apparuit in somnis matronæ religiosæ, Lucinæ nomine, dicens ei; In cloaca illa, quæ est iuxta Circum, quære, & ibi inuenies corpus meum pendens in vnco; quod cum leuaueris, perduces ad Catacumbas; & sepelies me in initio cryptæ iuxta vestigia apostolorum. Itaque beata Lucina cum seruis suis media nocte abiit, & eleuans corpus eius, posuit in pileto suo; perductumque ad locum, vbi ille imperauerat, cum omni diligentia sepeliuit; perque dies triginta à sancto loco illo non recessit. Post aliquot autem annos, pace Ecclesiæ reddita, domum suam mutauit in ecclesiam, omnes opes suas pro Christianorum consolatione illi derelinquens; & ecclesiam earum heredem instituens in Christo; qui uiuit & regnat Deus per omnia secula seculorum, Amen.

Sebastiani insigne martyrii.

Sagittis cõfectus sanatur diuinitus.

Fustibus cõsus reddit spiritum.

VITA S. MAVRI EPISCOPI CAESENATIS,

Authore D. Petro Damiani, Episcopo Ostiensi.

P R A E F A T I O.

Vpientes aliquid scribere ad gloriam Dei nostri de beato Mauro Põtifice, sic auditorum desiderio satisfacere cupimus, vt iuxta digestæ relationis modum, veritati per omnia consulamus. Contemnendus quippe pincerna est, qui dum vini copiam iactat, fœcem quoque puniendam temeritate propinat. Improbos opipator est, qui tanta ambitione alijs conuiuium preparat, vt in semetipsum estuantis famis incendiũ sequere permittat. Temerarius nihilominus narrator est, qui dum laudum præconijs alios extollere nititur, ipse mergi in falsitatis barathrum non vere-

veretur. Nonnulli enim Deo se deferre existimant, si ad deferenda laudis eius insignia, falsitatis argumenta componant. Qui nimirum si egregij predicatoris verba diligenter attendent, talia non sentirent. Ait enim Corinthijs: Si autem Christus non resurrexit, inanis ergo est predicatio nostra, vana est fides vestra. Inuenimur autem & falsi testes Dei, quoniam testimonium diximus aduersus Deum, quod suscitauerit Christum, quem non suscitauit. Secundum hæc ergo Apostolica verba falsus testis DE I merito dicitur, qui indiscretè eum cupiens laudare, mentitur: & aduersus Deum proculdubio perhibet testimonium, quisquis in eius laude peruersa molitur arte commentum. Propheta quoque terribiliter insonat, dicens: Odisti omnes qui operantur iniquitatem, perdes eos qui loquuntur mendacium: nimirum manifestè declarans, quia sicut leuius est odire, quàm perdere: ita etiam tolerabilius est, iniquitatè ex infirmitate perficere, quàm ex studio mendacia fabricare. Hinc est quod per Ieremiam de mendacibus dicitur: Docuerunt linguas suas loqui mendacium: ut iniquè agerent, laborauerunt. Qui enim simplicem veritatem vltro oblatam proferre poterant, satagunt ut mendacia cum labore confingant. Hic si quis nos longæ præfationis forè redarguat, atque id, quod in Machabæorum libro scriptum est, austerus censor opponat, Stultum est, inquit, ante historiam profuere, in ipsa autè historia succingi: Hanc reddimus rationem, quia vbi materiam abundantia suppetit, ipsa styli prolixitas prohibet in talibus immorari. Hic autem, vbi de beati viri virtutibus pauca quæ scribi debeant, præstò sunt, vtilius arbitramur ad ædificationem audientium, ad quam omnis ecclesiastica intèdit scriptura, in procemio contra mendacium scribere, quàm pro narrationis inopia ipsam historiam mendaciorum sinibus protelare. Igitur quæ de vita vel miraculis beati Mauri ad nostram notitiam peruenire potuerunt, secundum quod iuxta quorundam monachorum non omnino contemptibilem, conijcere narrationem potuimus, fidelibus Christi fideliter intimamus.

HISTORIA.

IANVAR. 20.
Cæsenna
sub ditione
Romanæ
Ecclesiæ.

S. Maurus
Cæsennæ p.
ficatur Epi-
scopus.

Galat. 1.

In quosdã
nimirum de-
ditos exter-
nis occupa-
tionibus.

O itaq; tempore, cum adhuc Romana Ecclesia spatiosius multo iura protenderet, & inter cetera Cæsennate etiam oppidum possideret, contigit ut eadem Cæsenna suo priuaretur Episcopo. Cumq; Romanus Pontifex cerneret nepotem suum, beatum videlicet Maurum, virtutum gradibus ad alta conscendere, & in sanctæ conuersationis studio non segniter vigilare, congruum duxit, ut talem virum ad sacerdotalis officij apicem promoueret, quatenus lucerna spiritus sancti non sub modio delitesceret, sed super candelabrum posita, omnes qui in domo Dei sunt, sacræ doctrine radijs illustraret. Quid perplura? Tandem beatus Maurus Cæsennatis ecclesiæ cathedram, diuina providentia disponente, suscepit. Idcirco autem vel Regis qui tunc imperabat, aut ipsius Apostolici p̄sulis hinc interponere nomina prætermisimus, quia cum ipsis, qui nobis reliqua dicunt, hæc pariter ignoramus. Eorū namque vocabula in antiquis quidem codicibus se vidisse commemorant, sed cum ciuitas ante hæc flammis fuisset exusta, monumenta quoque perhibent simul fuisse consumpta. Cum igitur vir Dei Maurus tam arduæ curæ sibi conspexisset onus impositum, sicut de B. Paulo legitur, nequaquam acquieuit carni & sanguini, sed coepit se in diuinis obsequijs tanto vigilantior reddere, quanto sibi nouerat & tot subditorum custodiam imminere. Perpendens namq; quia ars est artium, regimen animarum: congruum iudicabat, nec interiorum curam, exteriorum occupatione minuere, nec rursus exteriorum providentiam, interiorum solitudine funditus declinare, ne videlicet aut exterioribus deditus, ab intimis omnino corrueret, aut solis interioribus occupatus, quæ foris debebat proximis, negligentius exhiberet.

Sepè namq; nonnulli velut oblitii, quod fratribus animarum causa prælati sunt, tanto cordis annisu secularibus curis inferuiunt, quod has, cum adsunt, se agere exultant: ad has etiam cum desunt, turbulentis cogitationum aestibus anhelant. Cumq; ab his, cessante forsitan opportunitate, quieti sunt, ipsa deterius sua quiete fatigantur. Voluptatem namq; decernunt, si actionibus deprimantur: laborem putant, si in terrenis negocijs non laborant. At contra nonnulli regis quidem curam suscipiunt, sed sic sibi et vacare ad spiri-

spiritualia appetunt, vt rebus exterioribus nullatenus occupentur. Qui cum curare corporalia funditus negligunt, subditorum necessitatibus minimè occurrunt. Quorum nimirum prædicatio plerunque despicitur: quia dum delinquentium facta corripunt, sed tamen eis necessaria præsentis vitæ non tribuunt, nequaquam libenter audiuntur. Egens etenim mentem doctrinæ sermo non penetrat, si hunc apud eius animum manus misericordiæ non commendat. Tunc aut verbi semen facile germinat, quando hoc in audientis pectore pietas prædicantis rigat. Hæc aut idcirco de diuersis pastorum moribus loquimur, vt, quàm prudens, quàm moderata in B. Mauro fuerit discretio, demonstremus. Qui nimirum dum neque contemplatiuæ vitæ otium sectando, actiuam omninò deseruit, neque per actiuæ latitudinem liberè discurrendo, à contemplatione recessit, vt irà dixerim, per auream viam cælestis regni celsitudinem penetrauit.

Denique dum in Episcopo suo degeret, & commissam sibi ecclesiam strenuè gubernaret, cepit talem locum sollicita mētis indagatione perquirere, vbi ad tempus & à secularium turba secedere, & soli Deo posset specialius adherere. Domini sui non segnis imitator, qui per diem in vrbibus prædicabat, nocturnè verò, in monte orationibus insistebat. Dumque in dies huius anxietatis magis ac magis cura succresceret, tandem adiecit oculum ad breue quoddam promotorium, quatuor ferè stadijs ab exigua vrbe semotum. Vocabatur autem saltus Spatiani, locus scilicet nec præruptis cacuminibus sublimis ad alta porrectus, nec omninò depressus in ima, ad arualem videbatur planitiem coequatus. Sed irà erat congruo tenore in quodam meditullio constitutus, vt & super se positus liberam visendam totius penè diocesis facultatem tribueret, se autem ascendentes nequaquam excellentior decliuibus processibus fatigaret. Erat enim mons ille nemorosa diuersarum arborum densitate vestitus. Hic itaque mons beati viri ad spectibus placuit, ac si montem Oliueti adiacere vrbi Hierusalem cerneret, atque hunc Psalmum non immeritò cum

Propheta concinere potuisset: Memor, inquit, ero tui Domine de terra Iordanis, & Hermonij à monte modico: quem videlicet montem prius à Romano Pontifice, sub cuius iure detinebatur, petijt: deinde cellulam sibi illic cum exigua ecclesia fabricauit, vbi quadragesimali tempore perseuerans, ieiunijs & orationibus operam dabat. Et si quando de ecclesiasticis negocijs furari poterat, ad eandem cellulam velut ad dulcium epularum conuiuium recurrebat. Illic denique fluentum diuinæ contemplationis auidis mentis suæ faucibus hauriebat, vnde postmodum amentia proximorum pectora sanctæ prædicationis poculo recreabat. Illo planè loco quasi pro balneo utebatur: ibi enim curabat abluere, si quam ex secularium hominum colloquutione aut verbi aut cogitationis maculam contraxisset, & puluerem mundanæ conuersationis, sine quo hæc humana mortalitatis via non carpitur, crebris illic lachrymarum fontibus expiabat. Ille igitur locus, qui sancto viro in vita tam dilectus & familiaris extitit, post mortem quoque eius sepultura meruit insigniri. Nam corpus eius in saxea arca reconditum, iuxta paruum basilicam, quam ipse construxerat, est collocatum.

Hæc igitur sunt, quæ de vita beati viri ad nostram potuerunt peruenire notitia, non quod sunt à nostris relatoribus visa, sed succedentium generationum celebri memoria divulgata. Quidam autem antiquus admodum senex, & corpore marcescente iam tremulus, nostris nuper temporibus extitit, qui se vidisse huius beati Mauri nepotem, Constantium videlicet nomine, Episcopum Cæsennatis ecclesiæ testabatur. Sed quoniam de vita beati Mauri ea, quæ nobis audire contigit, stylo currente digessimus, nunc qualiter omnipotens Deus ad gloriam sui nominis eius merita reuelauerit, breuiter explicemus. Est autem nunc celebre monasterium in prædicto monte, in quo vir Dei orare consueuerat, ad honorem beatæ Dei genitricis & virginis constitutum, vbi mons Mauri ex antiqua populi consuetudine dicitur, quia locus ille non immeritò sancti viri vocabulo decoratur.

Cum igitur arca illa, vbi beati viri corpusculum clauderetur, iuxta præfatam ecclesiam, terræ vndique crescente congerie, delitesceret, & vix saxi ipsius summitas solentius emerere, contigit vt homo quidam cum litanijs adueniens, soluta caligæ ligula, repente illic pedem poneret, & nil tale existimans, securè ligaret. Vincit igitur talo, cum iam vellent abscedere, pedem nullo modo potuit amouere. Cumque diu conaretur, & omnia tentans, huc illucque se verteret, pes nihilominus stabat immotus, & velut quibusdā clauis saxo tenebatur affixus. Stabat miser ignoti criminis reus, & qui sibi cor-

Magna B.
Mauri mo-
deratio.

Luc. 21.

Psa. 41.

Construit
sibi cellulam
& adiculam
in colle.

In ea con-
ditus est cor-
pus eius.

Mons Mau-
ri.

Vide mira-
culum.

rigiam ligare voluerat, semetipsum potius saxo ligasse dolebat. Volebat stare, sed vna innixus planta, non poterat. Optabatiacere, sed à suo pede corrucere non valebat. Tandem repentino populi aduentante concursu, alij malleis, alij securibus gestientes, partem lapidis præciderunt, & post multa vix hominem de saxo exculpere potuerunt. Mox latantis turbæ clamor exoritur, mira Dei virtus attollitur, & beati Mauri tumulus dignus reuerentia indicatur.

Tumulus
sancti viri
innotescit.

Item prædicti cœnobij monachus, Tenzo videlicet nomine, grandæus iam & ipsa canitie venerandus, cuius hoc relatione didicimus, aliud miraculum retulit, quod nequaquam silentio præterimus. Aliquando ipse prædictus frater acerrima vi febrilium vrgebatur. Cumq; nulla medicinali cura, nullo prorsus humano studio ad incolumitatis statum redire potuisset, cuida suæ mater teret, religiosè videlicet sanctimoniali, non oturmo silentio beatus Maurus apparuit, eiq; dixit: Si vis, inquit, nepotem tuum ex ea, quam patitur, ægritudine conualescere, denũcia ei, vt super sepulturam meam signum sanctæ crucis infigat, omniq; anno solennitatẽ mihi celebrare deuocat. Cumq; ille beati viri oraculum, quod sanctimoniali referente cognouit, gratanter impleret, mox ferreã crucem super tumulũ fixit, deinde commotis visceribus præcipitater euomuit, atq; ita protinus omnẽ ignei languoris molestiã velut ipso vomitu egerente proiecit. Iamq; pristina sanitati integritate restitutus, dignas Saluatori Deo gratias retulit, & B. Mauri miraculum, quod in se expertus fuerat, ad gloriã nominis Dei multis indicare curauit. Iam igitur celebri vtriusq; signi fama volitante per populũ, cœperunt multi ad sacras beati viri reliquias deuotè cõcurrere, pijsq; eius meritis suas animas attentiũs commendare. Nonnulli etiã diuersis valetudinũ incommoditatibus laborantes, dum vel detrita sepulcralis marmoris limaturã bibèrent, vel beati confessoris misericordiã fufis tantummodo precibus implorarent, sani & incolumes ad propria sunt reuerfi, quocunq; fuissent vinculo ægritudinis obligati. Videres miserabilium languidorum soluta cadauera alieno prius adminiculo sustentante deferri, qui mox cum magna exultatione atque tripudio remeabant, saluti pristinae reparati.

Liberatur
febricitans
mitro mor-
do.

Multi cur-
ratur mor-
bidi.

Cumq; tot miraculis coruscantibus magis ac magis præclara B. Mauri fama crebresceret, & virtutes, quas per eum Dominus ostēdebat, nõ solum cõtigua quæque, sed & remotiora locorũ spatia personarẽt, tandem conuocatis Episcopis vicinarum urbium, multisq; populorũ turbis vndique cõfluentibus, certatim arca illa, in qua beati viri patrocinia reconduntur, effoditur, & terebrato pariete ecclesie, inter absidã & altare cum hymnis & laudibus summa diligentiã collocatur. Processu verò temporis eadem basilica maior facta est, atq; vt in præsentiarũ cernitur, festiuius decorata, vbi ad declaranda beati cõfessoris merita, multa fiunt vsq; in præsentẽ diem, Domino operante, miracula. Ex quibus nos pauca perstringimus, quæ nimirũ hi, qui nobis referunt, se vidisse testantur. Papa Gerbertus iuxta Casennã castra metatus erat, eiusq; oppidũ circumfusi exercitus obfisione vallabat. Tunc temporis ad B. Mauri tumulum delatus est quidã rusticus, gemina morborũ passione depressus, cõtractus videlicet ac cæcus: sed postquam esset oraturũ, & lux amissa ad oculos redijt, & rigida membra fugatus languor abfoluit. Protinus vidẽs se homo sanitati tam mirabiliter redditũ, vt potẽt quas valebat gratias agens, beato se in eius seruum perpetuo iure cõtradidit, mäsurumq; se in eius obsequio, donẽc adiuuaret, deuotauit. Qui perceptẽ salutis munere penẽ per decennium fruens, postmodũ fragilitati carnis eneruiter cessit, vxoremq; sibi non fausto coniugio copulauit. Mox enim vt luxuriandi voluptate potitus est, oculorum lumen funditus perdidit, & quã diũ vixit, in eadem cecitate permansit. Et certè dignum fuerat, vt quia iuri B. Mauri, cui se mancipauerat, libidinis iugo turpiter colla supposuit, dono, quo ab vno Domino fuerat ditatus, amitteret, & qui interiores spontẽ inciderat, inuitus exteriorẽs tenebras incurrisset.

Sanatur
contractus,
idemq; cæ-
cus.

Vide vltio-
nem in vo-
stifragum.

Videtur
desse, sic
subtrahẽs,
aut aliquid
simile.

Liberatur
demoniaca

Alio quoq; tempore demoniaca quadã ad altare beati viri deducta est, quã tanto perfifer spiritus furore repleuerat, vt eam sibi quasi organũ faciens, multa per os eius sacrilega insania proferret, diras voces emitteret, & velut canis rabida crebris naubaribus elarraret. Triduo aut postquam illuc perducta est, vehemẽti quodã impetu sanguinem vomuit, & ita malignũ spiritũ, à quo tenebatur, eiecit. Alia quadã mulier necessitati rei familiaris plusq; deberet, intenta, in festiuitate S. Zophili triticum purgare non timuit: sed dum beato Cõfessori digni honoris reuerentiã nõ exhibuit, dignæ animaduersionis

uersionis sententiam non euasit. Nam ilicò diuino percussa iudicio, brachijs attractis obrigit, & eodem modo ac si capistrum adhuc ventilare videretur, tremere infelicitèr coepit. Hęc itaq; ante B. Mauri altare deducitur, & in prædicta solennitate nunquam se ulterius quippiã tale facturam instantissimè pollicetur. Mox largissima omnipotentis Dei misericordia clemèter adfuit, & stupida mulieris brachia ad libertatem proprij vigoris pleniter reformauit. Rursùs alia mulier profluuiũ sanguinis patiebatur: quę cum in sanabili plaga iugiter vexaretur, & hæc atq; illa tentans, nullũ salutis potuisset inuenire remedium, tandèm in extremis angustijs cõstituta, reperit necessitas ipsa cõsiliũ. Nitido itaq; iuxta possibilitatem suam linteo B. Mauri maufoleum cooperuit, & itã diuinitus liberata, omnem prorsùs molestiã luridi languoris euasit. Enimuerò cum Apostolus dicat, fide mundans corda eorum, quia mundo corde, vt potè, plena fide beati viri tumultum tetigit, dignè promeruit à profluente sanguinis immunditia liberari.

Itèm alia mulier itã erat violentissimi languoris immanitate cõtorta, vt soluto naturæ ordine, ora teneret post se, ceruicẽ faceret ante se. Quę similiter super B. Mauri memoria lintheum posuit, & protinùs sanitate recepta, quibusq; membris ius suum natura restituit, & ad tenendum vigorem proprium arteriarũ organa temperauit. Alia quõque mulier, amisso lumine, de Aquitanie finibus deducta est, quæ Gallicæ animositatis genium seruans, & ex more patriæ verba violenter infringẽs, obstinatissimè restabatur, quòd nunquam indè recederet, nisi per B. Mauri merita lumen, quod amiserat, recepisset. Sicq; magno fidei feruore succensa, breue tuguriolum iuxta ecclesiæ parietẽ compilaui, vt quodammodo potiùs habitaculum, quàm præparare videretur hospitium. Cumq; per octo dies instantissimè fuisset oratum, lumen quod quærebat, diuina gratia largiente recepit, & dignas illuminatori suo Deo & Mauro eius famulo gratias retulit. Popiliensis diocesis turba ad beati Arduini limina orationis causa tendebat, cumq; per oratorium B. Mauri transitũ habuissent, contigit vt quædam ex illis scemina, genu Abbatris ipsius monasterij humiliter osculata, commeandi licentiam peteret: Quæ vix vnus sagittæ emissionem progressa, arrepta mox à demonio, in terram projicitur, concutitur, volutatur, & multa cõuicia aduersus eundem Abbatem inordinate euomebat. Hęc itaq; ante B. Mauri altare deducta, t multò post diuinæ virtutis est imperio liberata, itã vt redeuntibus socijs, iam sibimet reddita, simul cum eis sana & incolumis reuerteretur ad propria.

Hęc igitur fratres charissimi de virtutibus, quas omnipotens Dominus per beatum confessorum suum Maurũ operari dignatus est, pauca perferimus, vt ad glorificandã diuinæ maiestatis potentiã vestrę charitatis studium incitemus. Qui dum nobis adhuc in via positis miraculorum suorum dignatur exhibere virtutem, per hæc nos ad capessendam cælestis patriæ inuitat & prouocat hereditatem, testante Psalmista, qui ait: Vir-
tutem, inquit, operum suorum annũciauit populo suo, vt det illis hereditatem gentiũ: quatenus dum ipsa sanctorũ sepulcra tot miraculis radiare conspiciamus, de immensa eorum gloria qua iam cum Christo regnant, minimè dabitemus: vt despectis terrenis, illuc se noster animus iam per desiderium transferat, vbi se gaudere in perpetuum sperat: illuc se liberè spiritus dirigat, vbi imperator cęli Christus cum superne curiæ senatoribus ineffabiliter regnat: Cui sit gloria & imperium cum coæterno patre & sancto spiritu per omnia secula seculorum, Amen.

VITA ET RES GESTAE S. PATRIS NOSTRI, MAGNI ILLIVS EVTHYMII ABBATIS, AVTHORE

Cyrillo monacho. Fortassis autem tota hystoria à Metaphraste paraphrastice reddita est.

Viuilibet quidem rei exercitatio, egrè absq; exemplo & difficiliter rectè geri potest: multò magis autem virtutis operatio, quo est difficilior & laboriosior, & perpetuo labore & tolerantia indiget. Idcirco multis quidem exemplis, multa autè eorum, quę ab alijs in vita gesta sunt, hystoria opus est ijs, qui hanc vitam asperã ingredi constituerunt: quæ quidè & viam faciunt planiorem, nec sinũt eos defatigari, quãquam ea sit aspera & ardua, respiciunt. In ijs enim inueniens, quibus-

Punitur festum diem violans.

Sanatur.

Itèm alia morbida. Act. 15.

Rursùs alia

Cecæ restituitur lumen.

t non multò, legendũ puto.

Psal. 110.

Sanctorum exempla quid conserant.